

Hồi thứ 20

Thiên Ngoại Hữu Thiên

Hít mạnh một hơi chân khí, Thôi Công Đức chậm rãi lấy từ trong ống tay áo rộng hai món binh khí, đó là hai chiếc vòng một lớn một nhỏ, bên ngoài chiếc vòng chom chồm những gai nhọn hình ba góc, giữa chiếc vòng có một đoạn cán sắt nối từ mép vòng bên này sang bên kia, chiếc lớn đường kính độ một thước, chiếc nhỏ khoảng chừng tám tấc, các gai nhọn trên mép ngoài vòng, phân nửa xiên về bên phải, nửa kia xiên về bên trái, nhìn cũng đủ biết chỉ cần chạm vào người là có thể lấy ra từng miếng thịt. Món binh khí này có tên gọi, gọi là "Âm dương luân".

Hiện thời, tuy Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn rõ được hình dáng của đôi "Âm dương luân" này, nhưng hình dáng của nó chàng đã khắc ghi vào trí não từ mười năm trước, có thể nói đến cuối đời cũng không thể nào quên được, nhìn thấy hay không thấy cũng không quan trọng, một người đã quen dùng món binh khí nào thì không dễ gì mà thay đổi.

Nghe tiếng kim thiết va chạm nhau nhẹ nhẹ, Nhậm Sương Bạch biết ngay Thôi Công Đức đã lấy binh khí của y ra. Nhậm Sương Bạch hơi ngược mắt lên, vẻ như cười mà chẳng phải cười, nhẹ nhàng hỏi:

- Vẫn là đôi "Âm dương luân" ấy sao?

Thôi Công Đức hừ lạnh nói:

- Người vẫn còn nhớ nó? Hay lắm, ngày trước ta dùng nó để lóc thịt sư phụ người, giờ thì đến người sẽ được nếm mùi thịt rơi máu đổ!

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Còn nhớ năm ấy, lúc hai người vừa bước vào nhà đã đòi sư đồ ta mỗi người phải tự chặt một tay một chân để tạ tội, nhưng sư đồ ta đã không làm như vậy. Thôi Công Đức, sau mười năm, xem ra tánh khí cuồng ngạo trong người chỉ có tăng chứ không giảm!

Thôi Công Đức cất tiếng cười quái đản, nói:

- Nói để ngươi chuẩn bị, giờ thì không phải là lấy một tay một chân nữa, mà phải là từng miếng từng miếng thịt trên người ngươi, lấy đến khi nào ngươi không còn miếng thịt nào để lấy nữa mới thôi!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Để coi ngươi có được cái bản lĩnh đó hay không, Thôi Công Đức!

Gầm lên một tiếng như con hổ vô mồi, thân hình Thôi Công Đức lướt nhanh tới trước, hai chiếc vòng vung lên, từ hai phía nhập vào giữa, trung tâm điểm chính là đầu Nhậm Sương Bạch.

Nhậm Sương Bạch đứng yên bất động, rõ ràng là chàng đang chờ đợi thế biến chiêu của đối phương. Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, hai chiếc luân hoa lên một cái, chia hai lộ thượng hạ, một nhằm ngực một nhằm bụng dưới Nhậm Sương Bạch đồng loạt kích xuống như điện xẹt.

Thanh miến đao khẽ rung lên, hai điểm hàn tinh bắn ra, nhằm đôi Âm dương luân kích tới, chỉ nghe leng keng hai tiếng, đôi luân bị chấn động mạnh dạt ra ngoài, thân đao bất thần thẳng ra như cán bút nhằm thẳng yết hầu Thôi Công Đức đâm thẳng tới!

Thân hình Thôi Công Đức hụp nhanh xuống, xoay mạnh một vòng sát mặt đất, đôi Âm dương luân múa loang loáng, rít gió vù vù, các răng nhọn phát xạ hàn quang, trông cứ như hai bánh xe trong chiếc máy xay thịt đang quay hết tốc lực vậy.

Ngay lúc đó thì chiêu thứ nhất trong "Kiếp hình tứ thuật" đao pháp, "Thất ma tát võng", cũng kịp thời xuất hiện!

Bảy đạo đao quang như bảy dải lụa trắng đỏ xen kẽ dệt thành một tấm lưới, bảy thân ảnh di chuyển loang loáng, kinh khí chuyển động, tiếng gió vi vu, đối tượng truy bắt của tấm lưới quang chất như con mẫn thú đang thất thần vùng vẫy định tìm đường đào thoát.

Lúc này thì Ngao Trường Thanh lẳng lặng lướt vào vòng chiến, nhẹ nhàng đến cơ hồ chẳng gây ra một tiếng động nào, ánh trắng âm trầm hơi ngả màu ngà của thanh "Bạch cốt kiếm" lóe lên, không một tiếng động, nhằm thẳng lưng Nhậm Sương Bạch thích tới.

Một đạo hàn quang tách ra khỏi màn lưới, kích ngược ra phía sau đón lấy thanh Bạch cốt kiếm đang thích tới. Thân hình Ngao Trường Thanh lộn một vòng nhảy ngược ra phía sau, nhưng trước khi thân hình y lộn đi, mười ba kiếm nhập thành một kiếm cũng kịp thời thích loang loáng lên lưng Nhậm Sương Bạch.

Màn lưới quang chất chợt biến mất, tiếp sau chiêu đón đỡ thế công bất thành linh của Ngao Trường Thanh, rất tự nhiên, chiêu thứ hai trong đao pháp "Kiếp hình tứ thuật", "Phân hồn liệt phách", cũng thuận đà xuất thủ.

Một đạo ngân quang sáng rực xông thẳng vào giữa mười ba luân lãnh điện, làm nhiễu loạn hướng đi của chúng, trong khi đó thì luân hồng quang bắn xẹt ra, chỉ nghe "soạt" một tiếng nho nhỏ, đuôi tóc chĩa lên trời của Ngao Trường Thanh văng bắn đi mang theo một mảng da dầm máu!

Bên này Thôi Công Đức vận hết sức bình sinh múa sáu đường luân với hy vọng ngăn được một trong hai đạo đao quang kích về phía Ngao Trường Thanh, nhưng y vừa mới động thân thì phía bên kia chòm tóc của Ngao Trường Thanh đã bay lên trời.

Rùn thấp người xuống, thân hình Ngao Trường Thanh như hồn ma bóng quế lướt nhanh ra xa hơn trượng mới dừng lại, mặc cho máu tươi từ đỉnh đầu chảy dài xuống mặt, song mục y mở trừng trừng nhìn thẳng về phía Nhậm Sương Bạch, gương mặt chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc nào, dường như vết thương trên đầu là của ai đó chứ chẳng phải của chính y.

Thôi Công Đức nhảy một bước lớn đến bên người Ngao Trường Thanh, hét lớn:

- Ngao đại ca! Ngao đại ca! Với thân thủ của đại ca mà cũng để cho tên tiểu tử họ Nhậm kia đả thương sao? Mau, mau lấy thuốc bó vết thương lại trước đã!

Ngao Trường Thanh chậm rãi lắc đầu nói:

- Bình tĩnh nào, Công Đức, ngày hôm nay chúng ta đã gặp đối thủ vừa tay rồi!

Thôi Công Đức hơi ngần người nói:

- Đại ca nói vậy nghĩa là sao?

Song mục Ngao Trường Thanh trầm xuống, âm lạnh như hai thỏi băng vụn năm, giọng đều đều nói:

- Người không để ý đao pháp của hắn sao? Người sử dụng đao pháp này nhất định phải là người mù, cũng nhất định là đối thủ khó chơi nhất!

Thôi Công Đức bỗng thấy lửa giận bùng lên, nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

- Mẹ nó cái tên Sài Hóa đáng bị dày xuống mười tám tầng địa ngục này, hắn chỉ nói gã họ Nhậm dùng một thanh miến đao, thân thủ cao cường, đao pháp tà dị, nhưng lại không nói cao cường đến độ nào, tà dị ở chỗ nào, đao pháp có điểm kỳ dị hiểm ác nào! Mẹ nó, thứ đồ này đúng là nuôi chỉ tốn cơm

chứ chẳng được tích sự chó gì, hề thông tin nào quan trọng là y như rằng hần không nắm được hay là bỏ sót!

Mắng đến đây y bỗng im bật, hơi ngẩn người một thoáng, rồi nhú mày hỏi:

- Ngao đại ca, hần dùng thứ đao pháp gì mà tà ác đến như vậy? Tại sao người sử dụng đao pháp này nhất định phải là người mù? Không lẽ đại ca nhận biết được chỗ ảo diệu của nó?

Ngao Trường Thanh gật đầu nói:

- Ta nhận biết chỗ ảo diệu của nó, rất có thể bọn Từ Thăng cũng biết, nhưng đáng tiếc là cả hai đều đã mất mạng, còn tên Sài Hóa sống sót thì lại chẳng biết ắt giáp gì cả, cũng chẳng trách hần không nói ra được đao pháp của họ Nhậm tà dị ở chỗ nào!

Thôi Công Đức lại chăm chú nhìn Nhậm Sương Bạch đang đứng bất động, thanh miến đao mềm nhũn buông thõng bên mình, nghiêng răng nói:

- Mẹ nó, trông bộ dạng mười phần ăn chắc đến chín của hần, coi bộ hần đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Ngao đại ca, đao pháp của hần gọi là gì? Không lẽ chẳng có cách nào phá được hay sao?

Ngao Trường Thanh không đáp lời Thôi Công Đức, song mục vẫn nhìn Nhậm Sương Bạch chằm chằm, chậm rãi nói:

- Nhậm lão đệ, đao pháp của ngươi có phải là "Kiếp hình tứ thuật", môn tuyệt học đã thất truyền từ lâu?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Không sai, kiến văn của ngươi cũng khá quảng bác, Ngao Trường Thanh.

Ngao Trường Thanh lại hỏi:

- Ngươi cũng dùng đao pháp này để sát hại Từ Thăng và Thái Anh?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Không chỉ có hai người bọn chúng, người chết dưới miến đao của ta đến nay kể sao cho xiết, tiếp tới đây sẽ còn nữa!

Thôi Công Đức nhảy dựng lên, mắng:

- Mẹ nó, quen thói cuồng ngạo kiêu căng, "Kiếp hình tứ thuật" thì có gì là ghê gớm? Thứ công phu đuổi chó đánh gà đó mà cũng dám lên mặt hù dọa ta!

Ngao Trường Thanh bỗng thở dài nói:

- Chẳng trách Từ Thăng và Thái Anh không phải là đối thủ của ngươi, hai người làm sao ngờ được mình đang đối đầu với "Kiếp hình tứ thuật"? Đây không chỉ là một pho đao pháp, nó có thể coi như một đạo ma phù, một đạo ma phù chuyên đi lấy hồn người ...

Nhậm Sương Bạch chẳng cảm thấy đặc ý chút nào, giọng nhàn nhạt nói:

- Lúc này chẳng qua ngươi quá sơ suất mà thôi, Ngao Trường Thanh, ta biết chắc công phu của ngươi không chỉ có vậy, nghệ nghiệp của Ma Ca kỳ ở Tây Tạng tinh kỳ ảo diệu, ngươi còn ngại gì mà không lấy ra cho ta được thưởng thức một chút?

Ngao Trường Thanh tỏ ra rất ngạc nhiên, nói:

- Ngươi biết ta xuất thân từ Ma Ca kỳ sao?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

- Chỉ cần có chút thanh danh trong thiên hạ, không nhiều thì ít, nhất định là có người biết đến, ta biết ngươi xuất thân từ Ma Ca kỳ cũng chẳng có gì lạ!

Ngao Trường Thanh đưa tay vuốt má đọng trên mặt, cất tiếng cười âm âm nói:

- Ma Ca kỳ cũng có độc tôn tuyệt nghệ, Nhậm lão đệ, chúng ta nhất định sẽ ấn chứng xem ai cao ai thấp, tuy nhiên, trước khi hai ta ấn chứng tuyệt nghệ, có một người chẳng tin đao pháp của ngươi tà dị độc bá vô lâm, muốn được thưởng thức "Kiếp hình tứ thuật" của ngươi!

Nhậm Sương Bạch chẳng thấy ngạc nhiên chút nào, chậm rãi nói:

- Xin mời!

Ngao Trường Thanh hỏi lại:

- Điều này chừng như nằm trong dự đoán của ngươi?

Nhậm Sương Bạch hơi nhếch mép cười nói:

- Thật tình mà nói, nếu hai ngươi không mời trợ thủ, đó mới là điều khiến cho ta cảm thấy ngạc nhiên, bởi hai ngươi chẳng phải là người công bằng cao thượng, quang minh lỗi lạc. Các ngươi vĩnh viễn chẳng có được cái tâm dạ quang minh lỗi lạc ấy, thứ tiểu quỷ ở nhân gian chẳng bao giờ hóa tiên hóa rồng được, giờ thì hai ngươi cho thấy nhận định của ta là hoàn toàn xác thực!

Thôi Công Đức lại điên tiết gầm lên:

- Mẹ nó, thứ đồ bú sữa chó mà lớn! Lại còn dám lớn lối mắng người! Ngươi tưởng ngươi là thứ gì hả? Đối phó với hạng người như ngươi thì cần gì

quang minh lỗi lạc? Mẹ nó cứ đưa được người xuống gặp Diêm lão bát là xong chuyện, làm gì có chuyện quang minh lỗi lạc, công bằng cao thượng ở đây?

Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên như không, nói:

- Tánh khí của người càng ngày càng xấu xa đê tiện, người càng hung bạo chết càng sớm, càng đê tiện chết càng thảm, Thôi Công Đức!

Ngao Trường Thanh khoát tay nói:

- Nhiều lời vô ích, vào việc chính thì hơn!

Vừa dứt lời, y đã chum môi huýt một tiếng sáo lạnh lạnh, tiếng sáo cao vút kéo dài bất tận trong không gian. Tiếng sáo còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng y phục động gió phấp phật vang lên, một bóng đen từ sau một tảng đá lớn gần đỉnh Cổ Thạch cương bay vọt lên không cao đến gần ba trượng, thật chẳng khác nào một con quái diệu khổng lồ dang rộng cánh từ trên cao chao lượn từ từ đáp xuống, khi đáp xuống đã cách nguyên vị đến hơn mười trượng, hay nói cách khác, người này chỉ nhảy một cái đã lướt đi xa đến gần trăm bước!

Dương nhiên, Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy pha biểu diễn thân pháp cực kỳ ngoạn mục này, càng không nhận ra được khoảng cách tưởng chừng như chỉ có loài cầm diệu mới có thể với tới được, tình thật mà nói, từ ngày chàng xuất đạo giang hồ đến giờ, chưa từng gặp phải đối thủ nào có tạo chỉ khinh công khủng khiếp như vậy, thật chẳng khác nào trên người đối phương đã mọc được một đôi cánh như chim vậy.

Người này là một lão phụ nhân, tuổi trạc thất tuần, dáng cao nghêu gầy nhom và đen đúa, với làn da nhăn nheo và mái tóc bạc trắng, cộng thêm đôi môi khô ráp mở lớn để lộ ra hai hàm răng thưa thớt chỉ còn lại vài chiếc, trông bà ta càng già đến độ tưởng chừng không nhấc nổi chân để bước đi nữa, thật không ngờ, người như vậy lại có khinh công cao siêu đến không tưởng như vậy.

Lão phụ nhân mình mặc chiếc hắc bào rộng thùng thình, hai ống tay áo đặc biệt lớn, một khi giơ hai tay lên, chẳng giống hệt đôi cánh thì còn là gì nữa? Tay mũ cầm một chiếc gậy dài đến tám thước, thân to bằng cánh tay trẻ con, toàn thân đen bóng, một đầu chạm hình đầu chim cưu. Nhẹ nhàng đáp xuống đất, thân hình mũ bất động, trông chẳng khác nào con chim cưu sống lâu thành tinh hóa dáng người, nhìn vào đây vẻ ma mị.

Ngao Trường Thanh bước lên mấy bước, cung kính hành lễ trước mặt quái phụ nhân, nói:

- Cưu bà bà, bà bà đã tới rồi! Nếu đại giá của bà bà còn chưa đến, sợ rằng hai diệt tử của người chẳng giữ nổi mạng nữa!

Lão quái phụ, Cưu bà bà, gương đôi mắt đỏ đùng đục nhìn thẳng phía trước, cất giọng khan khan nói:

- Kẻ nào dám hại hai người kẻ đó chính là thù bất cộng đới thiên của Cưu bà bà này, nói cho lão thân biết, thứ đồ có mắt như mù nào dám cả gan cuồng vọng đến như vậy? Để lão thân ra tay giáo huấn hấn một trận cho nhớ đời!

Ngao Trường Thanh đưa tay chỉ Nhậm Sương Bạch nói:

- Đó chính là vị Nhị Bá thiên này đây!

Cưu bà bà trợn trừng song mục nhìn Nhậm Sương Bạch, cất giọng quang quác khan khan như tiếng con quạ già rống lên:

- Người là ai? Chắc người chán sống lắm rồi phải không? Trời đất bao la rộng lớn thế này người không đi, lại đâm ngay đầu vào chốn này trên gan ta? Tiểu tử thối, người đang tâm đập nát chén cơm của ta phải không?

Nhậm Sương Bạch cảm thấy hơi khó hiểu, vẻ ngạc nhiên nói:

- Giữa tại hạ và hai người bọn Thôi Công Đức, Ngao Trường Thanh kết nên thâm cừu đại oán, lần này tại hạ đến đây cũng chỉ nhắm vào hai người bọn chúng để đòi lại món nợ xưa, ngoài ra chẳng hề có ý mạo phạm đến bà bà, làm gì có liên quan đến "chén cơm" của bà bà? Bà bà nói vậy thật khiến tại hạ khó hiểu...

Cưu bà bà hừ lạnh nói:

- Ta già rồi, một người già có biết bao nhiêu điều buồn tủi bị ai, chẳng hạn như, suốt ngày tịch mịch, bên cạnh chẳng có cháu con hầu hạ, thể lực lão suy yếu kém, nhưng nỗi bi ai của người già ấy, người có biết hay không?

Khẽ gật gật đầu, Nhậm Sương Bạch nói:

- Điều đó thì tại hạ có thể thấu hiểu được!

Cất cao giọng như để nhấn mạnh thêm lập luận của mình, Cưu bà bà nói:

- Vậy thì phải rồi, một người đến tuổi xế chiều, điều an ủi lớn nhất là có người bên cạnh cung phụng hầu hạ, sớm chiều đến vấn an phục thị, quan tâm chăm sóc. Người biết sáu năm nay ai làm những công việc đó không? Người biết ai coi lão bà bà này như thân mẫu sớm chiều quan tâm chăm sóc, nuôi dưỡng cung phụng không?

Nhậm Sương Bạch cố giấu một tiếng thở dài, nói:

- Cưu bà bà, không lẽ chính là hai người bọn chúng?

Hừ lạnh một tiếng, Cưu bà bà lớn tiếng nói:

- Không sai! Chính chúng! Chính là Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức! Người ta biết tôn kính người già cả neo đơn, biết hành thiện tích đức, là người tốt nhất trong những người tốt nhất. Cưu bà bà này là cái gì chứ? Ngày trước đã chẳng có ân, ngày sau cũng không có công, chẳng qua chỉ là một mù già suy lão cô khổ không nơi nương tựa, chúng đã quan tâm chăm sóc đến ta như vậy, ngay cả đứa con duy nhất của ta, trước lúc chết cũng quan tâm chăm sóc ta đến như vậy là cùng. Còn người, tên tiểu tử thói tha này, chẳng biết hai mắt ngươi để đi đâu, ăn gan hùm mật gấu, dám nhắm người chúng mà khai đao, người làm như vậy chẳng phải là cắt đứt đường tiếp tế, đập bể chén cơm của ta thì còn là gì nữa?

Thì ra là như vậy! Giờ thì Nhậm Sương Bạch đã hiểu, đồng thời cũng nể phục chỗ dụng tâm thâm trầm, sự suy tính xa xôi của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức, chúng giữ một lão bà như vậy ở bên người, ngày ngày cho ăn cho uống, thỉnh thoảng đến thăm hỏi vài ba câu giả vờ cung phụng phục thị, làm như vậy chẳng mất bao nhiêu công sức, chẳng tốn kém là bao, nhưng khi gặp chuyện rồi thì ích lợi lớn đến không biết bao nhiêu mà kể, ngày thường chúng đối đãi tốt với mù như vậy, khi có việc đương nhiên là phải toàn tâm toàn ý, dốc lòng hết sức, dù có mất mạng cũng quyết báo đáp thâm ân.

Ngao Trường Thanh ở bên cạnh cố ý làm ra vẻ khuyên ngăn, nói:

- Cưu bà bà, bà bà nói đến những chuyện như vậy mà làm gì? Đó chẳng qua là bọn tiểu diệt làm hết bổn phận của vãn bối mà thôi, sáu năm nay, Công Đức vẫn thường nói với tiểu diệt, chỉ sợ vì bận bịu nhiều việc mà không quan tâm chăm sóc bà bà đến nơi đến chốn...

Cưu bà bà cảm khái thở dài, hai mắt cay xè nói:

- Trường Thanh, các ngươi chẳng cần phải tự trách như vậy, mấy năm nay, hai người quan tâm chăm sóc ta có thể nói là không còn chỗ nào thiếu sót nữa, lão bà tử này chẳng phải là không có mắt, lòng tận tụy của các ngươi ta có thể nhìn thấy được, dưới gầm trời này sợ rằng chẳng tìm thấy người nào có được thiện tâm như hai người nữa!

Hơi dừng lời, mù lại quay sang trừng mắt nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

- Người nghe hết rồi chứ? So với hai người bọn chúng, ngươi là cái gì nào? Đúng là trăm loại gạo nuôi lớn trăm hạng người, thế gian có những người chí tâm khảng khái như Ngao Trường Thanh Thôi Công Đức, cũng có hạng người tàn độc tà ác, tâm địa xấu xa bỉ ổi như ngươi!

Nhậm Sương Bạch bị mắng đến cười không được mà khóc cũng chẳng xong, tình hình này, thời khắc này, dù chàng có giải thích ngàn vạn lời cũng chẳng thể nào làm thay đổi được hình ảnh của Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức trong tâm trí Cưu bà bà, thậm chí càng nói càng làm cho mù tin tưởng chúng hơn và càng phẫn hận chàng hơn. Sáu năm nuôi dưỡng cái ăn cái mặc, lại thêm giả cách cung phụng chịu chuộc chăm sóc, với một lão phụ neo đơn cô khổ như Cưu bà bà tạo được một ấn tượng sâu đậm đến không còn gì hơn được nữa. Còn ai có thể nói gì để lay chuyển được tâm ý của mù nữa?

Và thật không may, Cưu bà bà tuy đã ở vào tuổi cổ lai hy, nhưng võ công có thể nói là cao thâm vô lượng. Hiện thời thì chẳng dám chắc võ công của mù cao thâm đến độ nào, nhưng một điều có thể chắc chắn rằng võ công của mù đã đạt đến độ xuất nhân nhập thánh, nếu không, Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức chẳng tốn công đi dung dưỡng và ngày ngày giả vờ quan tâm cung phụng mù đến như vậy.

Tiến đến gần Cưu bà bà một chút, Thôi Công Đức lên giọng châm dẫu vào lửa, nói:

- Cưu bà bà, có lẽ bà bà còn chưa để ý đến thương thế trên đầu Ngao đại ca. Máu chảy xuống đã khô cứng lại rồi, bà bà xem, vết máu còn đọng lại trên mặt trên cổ Ngao đại ca kìa!

Cưu bà bà đưa mắt nhìn kỹ đầu cổ Ngao Trường Thanh một thoáng, quả nhiên không ngoài dự liệu của Thôi Công Đức, vẻ thương xót chen lẫn sự phẫn hận hiện rõ trên nét mặt, mù gầm lên:

- Trường Thanh, kẻ nào dám đả thương người đến nông nỗi này? Đồ chết giẫm! Đồ chết bầm! Chúng muốn tạo phản chăng? Lão thân thể sẽ lột hết da trên người hấn xuống mới nguôi được cơn giận này!

Ngao Trường Thanh cười thiếu nói:

- Còn ai vào đây nữa? Chính là vị đại hiệp đang đứng trước mặt bà bà đó!

Song mục Cưu bà bà trợn trừng, hai luồng sát khí lạnh lạnh bắn ra, hét lên:

- Tiểu tử thói! Nói người chán sống thì đúng là người chán sống thật rồi! Người dám đả thương Ngao Trường Thanh đến nông nỗi này, nếu ta không dùng độc hình tàn khốc để trừng trị người, thiên hạ còn đâu là công đạo nữa!

Nhậm Sương Bạch cũng gượng cười nói:

- Cưu bà bà, dù tại hạ có giải thích đến thế nào bà bà cũng chẳng chịu nghe, bà bà đã một lòng một dạ tin tưởng chúng chẳng tin tưởng tại hạ,

nhưng tại hạ cũng không thể không nói, sự thực thì những điều bà bà biết hoàn toàn trái ngược với thực tế, hai "thiện nhân" trong mắt của bà bà thật ra là hai tên đại gian đại ác, hung tàn khát máu bậc nhất trong thiên hạ!

Cru bà bà găm lên:

- Câm miệng! Lão bà này chẳng nghe những lời xằng bậy vu khống người tốt của người!

Nhậm Sương Bạch nhẫn nại nói:

- Cru bà bà, tại hạ chỉ lo lắng cho tuổi tác của bà bà, người sống được đến tuổi này đã không phải dễ dàng, tại sao chẳng chịu bình tâm tĩnh trí để sống cho hết tuổi trời? Trường thị phi trước mặt, tốt nhất là bà bà chẳng nên dây vào, làm như vậy chẳng ích gì cho bà bà cả!

Cru bà bà bỗng cất tiếng cười quái dị nói:

- Người nói vậy nghĩa là người coi bà bà này già quá rồi, thành ra vô dụng rồi? Người bảo ta về nhà nằm chờ ngày vô quan tài phải không? Người giờ đã là sóng Trường Giang lớp sau đê lớp trước phải không?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Tại hạ hoàn toàn chẳng có ý bất kính như vậy, Cru bà bà, tại hạ chỉ lo nghĩ dùm cho bà bà, sau lưng là trời rộng mênh mông, đây vốn là việc chẳng liên quan gì đến bà bà, vậy thì tội gì mang vào người để thiệt thân? Công nuôi dưỡng sáu năm tuy không phải là ít, nhưng cũng chưa đáng giá bằng tánh mạng, xin bà bà suy nghĩ thiệt hơn!

Lần này thì không chỉ có sự phẫn nộ, sát khí hiển hiện bừng trên gương mặt già nua của cụ, hai môi nhếch cao lên để lộ mấy chiếc răng vàng đục, thần thái trông như cười nhưng lại chẳng có chút vẻ gì là cười, trông toàn thân cụ toát lên một vầng khí âm trầm hận độc.

Thần thái phẫn nộ đầy sát cơ, nhưng giọng nói Cru bà bà bỗng trở nên trầm tĩnh lạ thường, băng lạnh nói:

- Bằng vào mấy lời đó của người cũng đủ để lão bà này cùng người quyết một trận thư hùng, để ta lãnh giáo xem người có được những cao chiêu tuyệt học gì cho biết, để coi người dùng cách gì để lấy cái mạng già chẳng còn nên được tích sự gì nữa của ta?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Những lời cần nói tại hạ đã nói hết rồi, tại hạ đã năm lần bảy lượt khuyên ngăn, Cru bà bà, tại người chấp ý đòi động thủ, tại hạ cũng đành phải tiếp nhận mà thôi!

Cưu bà bà động "Cưu đầu thiết trượng" xuống đất, khiến đất đá tung bay mù mịt, các nếp nhăn trên mặt như từng đợt từng đợt sóng nhấp nhô, quát:

- Tiểu tử thôi! Ngươi có muốn không tiếp nhận cũng không được!

Hắc quang chớp động, "Cưu đầu thiết trượng" chẳng phải từ trước mặt kích tới, cũng chẳng phải từ trên cao giáng xuống hay từ phía dưới hất lên, chỉ thấy kinh phong sâm sập từ phía sau nhằm lưng Nhậm Sương Bạch kích tới; chẳng biết tự lúc nào, thân hình Cưu bà bà đã lướt tới sau lưng Nhậm Sương Bạch, động tác xuất thủ, thân pháp di chuyển nhanh nhẹn đến tưởng chừng đó là hồn ma bóng quế chứ chẳng phải là động tác của con người. Thật đúng là xuất quỷ nhập thần, thấy đầu chứ chẳng thấy đuôi, cho dù kẻ tự xưng là "Quỷ ảnh tử" Thái Anh sở trường về khinh công cũng còn thua xa thân pháp của Cưu bà bà!

Thân hình Nhậm Sương Bạch xông tới phía trước, nhưng gần như đồng thời đã xông ngược trở lại, chàng phán đoán hoàn toàn chính xác, "Cưu đầu thiết trượng" nhanh như chớp, "vù" một tiếng kích thẳng xuống hướng mà thân hình chàng vờ xông tới.

Hai lần công kích chẳng trúng đích, Cưu bà bà vẫn trầm nghị như thường, trông thần thái mặt mày không hề có dấu hiệu nóng nảy hay tức giận. Lão thái bà này tánh tình nóng nảy cương kiệt, nhưng một khi động thủ lại trầm tĩnh đến không ngờ, thể hiện được phong độ của một đại tướng khi lâm trận. Lúc này, thân hình Cưu bà bà bỗng nhảy vọt lên cao đến chín thước, thân hình như đang vùn giá vụ, treo lơ lửng bồng bềnh trên không, thậm chí còn di chuyển qua lại tự nhiên như di chuyển trên đất bằng, từ trên cao mặt mày tình vẻ "Cưu đầu thiết trượng" đánh xuống, kiểu tấn công thoải mái từ trên cao này, có thể công kích ở bất kỳ góc độ nào, muốn tránh né phòng vệ thật chẳng dễ dàng chút nào!

Trượng phong âm âm dày đặc một khoảng không gian hơn trượng quang người Nhậm Sương Bạch, tạo thành những lốc xoáy lớn nhỏ nhỏ, quay cuồng di chuyển đan xen qua lại, giữa một vùng lốc xoáy như vậy, "Cưu đầu thiết trượng" kích xuống liên hồi, chỉ thấy trượng ảnh loang loáng, nhanh như điện chớp!

Thân hình Nhậm Sương Bạch cũng di chuyển loang loáng giữa vùng lốc xoáy kinh hoàng, dưới thế công liên hồi từ góc độ đặc dị như vậy, chàng cảm thấy một áp lực như Thái Sơn áp đỉnh, thứ áp lực mà lần đầu tiên trong đời chàng cảm nhận được, không khí như cô đọng lại đặc quánh bao khắp thân thể, tựa như bất chợt bị rơi vào vũng bùn nhão, cả hít thở cũng cảm thấy vô cùng khó khăn!

Chàng buộc phải thừa nhận rằng, Cưu bà bà này là một đối thủ ghê gớm nhất trong tất cả những đối thủ mà chàng từng gặp trước đây.

Diễn biến của trận đấu, người trong cuộc cố nhiên là hiểu rất rõ, ngay cả Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức đứng ở bên ngoài lượt trận cũng nhìn thấy rõ như lòng bàn tay, thần thái của hai người vui sướng đến độ nào tưởng cũng chẳng cần phải nói nữa. Thần thái Ngao Trường Thanh trông hầy còn giữ được chút bình tĩnh, riêng Thôi Công Đức thì chỉ còn thiếu nước nhảy cẫng lên vỗ tay tán thưởng nữa mà thôi. Chỉ thấy y toét miệng cười, tí mắt nói:

- Ngao đại ca, lần này thì chúng ta mời đúng người rồi! Vốn biết bản lĩnh của Cưu bà bà cao thâm vô lượng, nhưng ai biết được bản lĩnh của mụ lại cao cường đến độ không thể tin được như thế này? Võ công của đại ca đệ đã kính ngưỡng xưa nay, nhưng giờ nhìn thấy võ công của Cưu bà bà, e rằng võ công của đại ca còn có chỗ không bằng...

Ngao Trường Thanh hơi nhếch mép cười, hạ giọng thật thấp, nói:

- Mỗi người có sở trường riêng, Công Đức, nhưng Cưu bà bà quả đáng mặt là cao thủ!

Thôi Công Đức cười đến chỉ thấy răng không thấy mắt, nói:

- Lần này thì họ Nhậm đúng là lao ngay đầu vào đá rồi, mẹ nó, trời đất bao la đường đi rộng rãi không đi, địa ngục không có cửa mà cứ chui đầu vào, muốn báo cừu hả? Người chờ đến kiếp sau rồi đến báo cừu!

Ngao Trường Thanh đưa một ngón tay lên môi nói:

- Đừng vui mừng quá sớm như vậy, Công Đức, theo ta thấy, họ Nhậm kia cũng chẳng phải là tay vừa, kết cuộc sẽ ra sao còn chưa thể biết trước được...

Thôi Công Đức trợn mắt nói:

- Chí nằm trên đầu trọc, thấy rõ ràng ràng rồi còn gì nữa? còn phát sinh biến hóa gì nữa chứ? Họ Nhậm phen này chết chắc rồi!

Khẽ lắc đầu, Ngao Trường Thanh tỏ ra rất dè dặt nói:

- Hiện thời Cưu bà bà đang chiếm thế thượng phong, điều đó thì không cần phải bàn cãi nữa, nhưng người có nhận thấy không, Nhậm Thương Bạch cho tới tận bây giờ vẫn một mực giữ thế phòng thủ, hình như hắn đang chờ đợi cái gì đó, hoặc giả thăm dò cho hết khả năng của Cưu bà bà rồi mới ra tay phản kích!

Nét cười trên gương mặt Thôi Công Đức bỗng ngưng đọng lại như bất thần bị hóa đá, liền sau đó y lo lắng nói:

- Mẹ nó, vậy thì phải mau mau nhắc để Cưu bà bà biết mới được!

Ngao Trường Thanh lắc đầu, nói:

- Không cần, Cưu bà bà chẳng phải là kẻ mới xuất đạo giang hồ, làm gì mà không nhìn thấy tâm ý của họ Nhậm!

Cưu bà bà thân hình lượn lờ trên không, sau ba mươi bảy trượng mà chẳng trượng nào chạm được vào vạt áo Nhậm Sương Bạch, bất giác cũng ngấm ngấm kinh ngạc, sự thể diễn ra vượt xa dự liệu của họ, trong ký ức của họ, người có bản lãnh như thế này thật chẳng có mấy người, thân pháp chiêu số, cả óc phán đoán của đối phương cộng thêm phản ứng lanh lẹ, nhìn từ bất cứ phương diện nào cũng đáng xưng là đệ nhất lưu cao thủ, gần như đã đạt đến cảnh giới cuối cùng mà sức người có thể với tới được. Đối đầu với một địch thủ như vậy, chẳng trách Ngao Trường Thanh vừa chạm mặt đối phương đã phải ôm đầu máu. Qua một hồi cuồng kích mà chẳng mang lại kết quả gì, Cưu bà bà lập tức đề cao cảnh giác!

Con người, dù khinh công cao diệu đến mấy, rốt cuộc vẫn cứ là người chứ không thể cứ mãi bay lượn trên không như loài cầm điều được, Cưu bà bà có công lực hơn người, lại thêm kỹ xảo lợi dụng y phục bọc gió để giữ thân hình ở lâu trên không trung, nhưng bất quá cũng chỉ kéo dài được lâu hơn người thường chút ít mà thôi, cuối cùng cũng nhất định phải dừng chân xuống đất để thay đổi chân khí. Giờ thì đúng là lúc mà họ phải đáp người xuống đất, thân hình vừa chạm đất, "Cưu đầu thiết trượng" như hóa thành con mãnh long nhằm thẳng ngực Nhậm Sương Bạch cuốn tới!

Lần này thì Nhậm Sương Bạch không giữ thế phòng thủ nữa, chiêu "Phân hồn liệt phách" đã lập tức xuất thủ nghênh địch!

Luồng ánh quang sáng rực nhằm thẳng "Cưu đầu thiết trượng" của đối phương kích tới, trong khi đó thì luồng ánh quang đỏ rực như một ánh chớp chỉ thẳng yết hầu Cưu bà bà, đao quang xé gió, kinh khí rít lên thật ghê rợn, chỉ nhìn không cũng đủ cảm thấy đầu váng mắt hoa!

Cưu bà bà kinh hãi thất thần, "Cưu đầu thiết trượng" không kịp biến thế, "keng" một tiếng hai món binh khí chạm nhau nảy lửa, đầu trượng mới bị đánh dạt đi thì đao hồng quang đã tới sát trước cổ!

Cưu bà bà hét lớn một tiếng, thân hình bỗng mất hết trọng lượng, nhẹ như một túm lông lơ lửng bay lên không trung, hồng quang kích tới thì thân hình họ như bị kinh phong từ mũi đao đẩy bay về phía sau, miến đao dù rất sắc nhọn nhưng cũng chẳng thể nào làm thương tổn đến da thịt họ.

Một ý nghĩ bất diệu thoáng hiện trong đầu Nhậm Sương Bạch, khi mà chàng còn chưa kịp có hành động tiếp theo thì Cưu bà bà sau khi lướt ra ngoài đã như một bóng u linh lướt trở vào, ba mươi chín trượng đã tiếp nối

như sóng Trường Giang liên miên bất tuyệt đổ tới, khí thế sấm vang chớp giạt, kinh khí âm âm như Thái Sơn bỗng đổ sụp xuống đầu Nhậm Sương Bạch.

Thân hình Nhậm Sương Bạch lại di chuyển loang loáng, miến đao hóa thành muôn đạo hàn quang, đan xen dày đặc, đan thành một bức màn quang ảnh vây bọc lấy toàn thân, nhưng trượng ảnh như sơn vẫn không ngừng đổ xuống, tựa như một núi gỗ tròn bị mất thế cân bằng ào ào rơi xuống đầu chàng. Nhậm Sương Bạch hự lên một tiếng nặng nề, thân hình văng bắn ra phía sau bảy thước, lão đảo suýt chút nữa là té nhào xuống đất.

Chiếc trường bào màu xám của chàng bị rách một đường dài chừng nửa thước, chỗ vải rách dínhбет vào lưng, ướt đầm máu tươi, da thịt tơi bời, trông rất thảm hại. Nhậm Sương Bạch đau đến trán mồ hôi, vết thương này xem ra còn nguy hiểm hơn cả vết thương bị Từ Thăng cào rách ngực trái ngày hôm qua!

Thôi Công Đức hưng phấn cực độ, nhảy dựng lên vỗ tay đồm độp, kêu lớn:

- Quả đúng là gừng càng già càng cay, Cưu bà bà, bà bà công tham tạo hóa, nghề nghiệp vô song!

Ngao Trường Thanh cũng thở dài, giọng cảm thán nói:

- Có thể hóa giải được một chiêu tuyệt mạng vừa rồi của Nhậm Sương Bạch, võ công của Cưu bà bà xứng đáng xưng tôn thiên hạ!

Cưu bà bà chống "Cưu đầu thiết trượng" xuống đất, gió lạnh thổi tung bộ y phục rộng thùng thình, trông mũ oai phong lẫm lẫm, khí thế ngùn ngụt, một lão thái bà bước qua tuổi bảy mươi, trông vẫn tráng niên mạnh mẽ, cứ như tảng đá sừng sững trên đỉnh Cố Thạch cương vậy!

Nhậm Sương Bạch sau một hồi thở dốc, thân hình từ từ đứng thẳng dậy, chỉ thấy sắc diện chàng nhợt nhạt, mồ hôi lạnh ướt đầm gương mặt gầy gầy khắc khổ, trúng một gậy nơi lưng, lại động thêm vết thương cũ nơi ngực trái, khiến chàng cảm thấy tê dại toàn thân.

Thôi Công Đức cất tiếng cười đầy vẻ đắc ý, nói:

- Lần này thì họ Nhậm kia đã gặp đúng đối thủ rồi, mẹ nó, thiên ngoại hữu thiên, không thông hiểu được điểm này thì đứng vững trên giang hồ sao nổi? Lớn lối kiêu ngạo, quen thói coi trời bằng vung, sớm muộn gì cũng nhất định rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay!

Cưu bà bà không kịp suy nghĩ kỹ, cất tiếng nói để lộ tâm tư cho mọi người biết:

- Cũng đừng quá xem nhẹ hần! Tên tiểu tử này chẳng đơn giản như ngươi nghĩ đâu, mãnh thú bị dồn vào chân tường, luôn có những phản ứng dữ dội nhất, lão thân không tin bản lãnh của hần chỉ có bấy nhiêu!

Thôi Công Đức cười lớn nói:

- Cưu bà bà, bà bà chẳng cần quá tự khiêm như vậy, tên tiểu tử này đã như ngọn đèn sắp cạn dầu, như vầng thái dương sắp lặn phía núi tây, chỉ cần bà bà xuất thủ vài chiêu tuyệt học nữa, lo gì chẳng lấy được tánh mạng hần, hay ít ra cũng bắt sống hần giao cho chúng tiểu diệt xử lý?

Cưu bà bà khoát tay nói:

- Không vội! Không vội! Để coi hần còn có tuyệt chiêu gì nữa không cho biết!

Giở thanh Bạch cốt kiếm vác lên vai, Ngao Trường Thanh trầm giọng nói:

- Bà bà dạy chí phải, cần phải dè chừng Nhậm Sương Bạch làm con thú dữ bị dồn vào chân tường. Nếu bà bà cần bọn tiểu diệt xuất thủ trợ trận, chỉ cần nói một tiếng, huynh đệ tiểu diệt sẽ giúp bà bà một tay làm dứt điểm vụ này...

Cưu bà bà lắc đầu nói:

- Lão thân xưa nay có thói quen giao đấu một cách công bằng, lấy một chọi một, hơn nữa, chẳng nên để mang tiếng với đời, nói chúng ta lấy chúng hiếp cô, lấy nhiều thắng ít, cứ theo tình hình này, lão thân dám tin mình có thể ứng phó được, hai người cứ yên tâm chờ ta giao hần cho hai người xử lý!

Thôi Công Đức vốn chẳng có chút tâm cơ, nghe nói vậy liền gật đầu nói:

- Bà bà đã nói vậy, chúng tiểu diệt chẳng dám bất tuân, làm phiền bà bà thêm chút nữa vậy!

Ba người kẻ tung người hứng, giống như người ta đang hát hò đối đáp, thoát nghe cứ tưởng Nhậm Sương Bạch đã thoi thóp thở chỉ còn chờ người ta đến lấy mạng nữa mà thôi, nhưng ai mà biết được, tiềm lực chàng còn đến mức độ nào?

Đôi môi Nhậm Sương Bạch khẽ động dậy, khó khăn nở một nụ cười, giọng khản đặc nói:

- Cưu bà bà, tại hạ không thể không nói câu này, võ công ngươi thật cao cường, nhưng cũng thật đáng tiếc...

Cưu bà bà hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đáng tiếc điều gì?

Nhậm Sương Bạch hít mạnh một hơi, từ từ thở ra, nói:

- Võ công của ngươi cao thâm đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của ta, có thể nói là cao thủ số một mà ta từng gặp, nhưng một người có võ công cao thâm đến như vậy sao lại có thể ở về cùng một phe với bọn sài lang ác thú như Ngao Trường Thanh và Thôi Công Đức! Cừu bà bà, ngươi không cảm thấy làm như vậy là tự hạ thấp mình một cách quá đáng hay sao?

Song mục trợn trừng, Cừu bà bà phẫn nộ hét:

- Tiểu tử thối tha kia! Ngươi dám dùng kế ly gián hòng chia rẽ ta và chúng sao? Ngươi nói chúng là hạng sài lang ác thú, vậy ngươi là giống gì? Sài lang ác thú còn biết cung phụng dung dưỡng ta, biết lo cho ta từng cái ăn cái mặc; còn ngươi là người trung nghĩa tiết liệt chẳng? Ngươi đã từng cho ta chén cơm cốc nước nào chưa? Người ta ai cũng có hai miếng da trên miệng, nói thì ai mà không nói được? Đến chừng làm mới biết ai tốt ai xấu! Hừ, những lời nói thối tha ấy ngươi cứ giữ lại mà ngủ, lão bà tử ngủ chẳng vô những lời như vậy!

Thôi Công Đức ở bên ngoài nhảy dựng lên, quát mắng:

- Mẹ nó, đánh bằng tay bằng chân không hơn được, bây giờ quay sang đánh giặc bằng miệng, định ly gián à? Mẹ nó, nói cho ngươi biết, Cừu bà bà đức cao niên trọng, có ngón nghề nào trong giang hồ mà không nhìn thấu căn nguyên? Đừng nói thứ gì khác, Cừu bà bà bước chân đi trên cầu còn nhiều hơn là ngươi đi trên đường nữa, gian kế nhỏ mọn của ngươi làm sao lọt qua được pháp nhãn của bà bà? Ngươi có sợ thì mau cúi đầu chịu chết để được ân giảm khỏi phải chịu độc hình!

Nhậm Sương Bạch cười nhẹ, vẫn còn khá khó khăn mới nặn ra được nụ cười trên môi, giọng trầm trầm nói:

- Ngoại trừ mở đồ trường lương gạt người ngay, Thôi Công Đức, không ngờ ngươi cũng còn có tài nịnh bợ giỏi đến như vậy, thêm nữa, lại biết chọn rất đúng thời cơ để tuôn ra lời xu nịnh!

Sắc diện Thôi Công Đức vốn đen lại càng thêm đen, sắc đen pha lẫn sắc tía, hoa tay múa chân gào hét:

- Nhậm Sương Bạch, ngươi giỏi lắm! Miệng lưỡi ngươi sắc bén lắm! Ngươi liệu mà cầu trời khấn phật cho ngươi được chết một cách gọn ghẽ, đừng để lọt vào tay ta! Mẹ nó, ngươi mà lọt vào tay ta, ngươi biết ta sẽ trị ngươi cách nào không? Mẹ nó, việc đầu tiên là ta nhổ hết răng ngươi, nhổ từng cái một, để coi ngươi còn khua môi múa mép nữa thôi!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Để làm được điều đó, chỉ sợ rằng ba người bọn người cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức, đoạn đường ấy chắc chắn sẽ rất gồ ghề khó đi.

Ngao Trường Thanh cất tiếng cười lạnh nói:

- Nhậm Sương Bạch, người tự đánh giá mình quá cao, người chẳng có được bản lĩnh như người tướng!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Việc chưa đến hồi kết thúc, các người vẫn đang chờ để được mục kích tiếp, phải vậy không?

Thôi Công Đức lại găm lên:

- Ngao đại ca, hạng người này hao hơi tổn tiếng với hấn làm gì? Thứ đồ chưa thấy quan tài chưa biết chết này, phải chờ Cừ bà bà lột da hấn ra mới chịu cúi đầu chịu chết, mẹ nó, cứ dùng "Cừ đầu thiết trượng" nói chuyện với hấn coi bộ đắc dụng hơn!

Trong lời nói, ý cố ý để lộ vẻ thúc giục Cừ bà bà động thủ, Cừ bà bà có lý nào lại chẳng nhận ra điều đó? Mụ động mạnh "Cừ đầu thiết trượng" xuống đất, cất cao giọng quát:

- Tiểu tử thôi, đừng làm mất thời gian vô ích nữa, còn bao nhiêu bản lĩnh cứ giở hết ra đi!

Đứng thẳng sống lưng dậy, Nhậm Sương Bạch cố nén cơn đau tưởng chừng cứ chực xông lên óc, ngấm ngấm hô hấp điều tức, đồng thời hay tay cũng giơ lên phía trước, dùng hai ngón tay cái và trỏ của bàn tay trái nắm nhẹ mũi đao, bẻ cong thân đao thành hình vòng cung.

Cừ bà bà đứng bất động, song mục nhìn chăm chăm Nhậm Sương Bạch, không bỏ sót bất kỳ cử động nào của đối phương, toàn thân mụ lúc này trông chẳng khác nào một bức tượng.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>